

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Ewa Lemanowicz-Pawlak
Protokolant:	Stażysta Dawid Muraszewski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń Centrum Zachód Sylwii Czarneckiej

po rozpoznaniu w dniu 23.11.2016 r.

sprawy:

A. G. (1) urodzonego (...) w T.

syna A. i Ł. z domu S.

oskarżonego o to, że:

1. wbrew przepisowi art. 274 § 1 pkt 2 w zw. z art. 155 § 1 i art. 287 § 1 i 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm.) w okresie od 20 września 2013 r. do 09 czerwca 2014 r. udaremnił wykonanie czynności służbowych pracownikom (...) w T. w ten sposób, że pomimo wezwań pracowników (...) doręczonych mu w dniach 12.09.2013 r., 15.10.2013 r., 15.11.2013 r., i 10 grudnia 2013 r. nie złożył odpowiedniej korekty zeznania podatkowego (...) za 2012 r. oraz nie wyjaśnił różnic między danymi wykazanymi w złożonych informacjach podsumowujących (...) za I i II kwartał 2013 r. a danymi wykazanymi przez kontrahentów z (...), zaś na wezwania pracowników (...) doręczonych mu w dniach 08.05.2014 r., 20.05.2014 r., 30.05.2014 r. i 05.06.2014 r. nie okazał żądanej dokumentacji związanej z prowadzoną działalnością gospodarczą,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 83 § 1 kks,

2. wbrew przepisom art. 5 ust. 1 pkt 1, art. 7 ust. 1, art. 9 ust. 1, art. 19 ust. 1, art. 20 ust. 1, art. 29 ust. 1, art. 41 ust. 1, art. 86 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i pkt 4 lit. C, art. 99 ust. 12 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054 z późn. zm.) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, podawał nieprawdę w złożonych (...) w T. deklaracjach (...) za miesiące: czerwiec 2012 r., od sierpnia do października 2012 r., oraz marzec, maj, czerwiec, lipiec i listopad 2013 przez podanie danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym poprzez:

1) zawyżenie w deklaracji (...) za czerwiec 2012 r. nabycia towarów i usług o kwotę 361.787,00 zł oraz zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu skarbowego o kwotę 75.153,00 zł,

2) zawyżenie w deklaracji (...) za sierpień 2012 r. nabycia towarów i usług o kwotę 343.680,00 zł oraz zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu skarbowego o kwotę 87.104,00 zł,

3) zawyżenie w deklaracji (...) za wrzesień 2012 r. nabycia towarów i usług o kwotę 375.280,00 zł oraz zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu skarbowego o kwotę 86.314,00 zł,

4) zawyżenie w deklaracji (...) za październik 2012 r. nabycia towarów i usług o kwotę 12.200,00 zł, zaniżenie dostawy towarów i świadczenia usług o kwotę 368.008,00 zł oraz zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu skarbowego o kwotę 87.400,00 zł,

5) zaniżenie w deklaracji (...) za marzec 2013 r. dostawy towarów i świadczenia usług o kwotę 236.302,00 zł oraz zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu skarbowego o kwotę 54.349,00 zł,

6) zawyżenie w deklaracji (...) za maj 2013 r. nabycia towarów i usług o kwotę 183.943,00 zł, zaniżenie dostawy towarów i świadczenia usług o kwotę 371.681,00 zł oraz zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu skarbowego o kwotę 85.487,00 zł,

7) zawyżenie w deklaracji (...) za czerwiec 2013 r. nabycia towarów i usług o kwotę 173.449,00 zł, zaniżenie dostawy towarów i świadczenia usług o kwotę 541.334,00 zł oraz zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu skarbowego o kwotę 124.507,00 zł,

8) zaniżenie w deklaracji (...) za lipiec 2013 r. dostawy towarów i świadczenia usług o kwotę 196.627,00 zł oraz zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu skarbowego o kwotę 45.224,00 zł,

9) zawyżenie w deklaracji (...) za listopad 2013 r. nabycia towarów i usług o kwotę 15.780,00 zł oraz zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu skarbowego o kwotę 3.623,00 zł,

przez co uszczuplił podatek od towarów w łącznej kwocie 649.161,00 zł.

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks,

3. wbrew przepisom art. 10 ust. 1 pkt 3, art. 14 ust. 1, art. 22 ust. 1, art. 45 ust. 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. Z 2012 r., poz. 361 z późn. zm.) podał nieprawdę w złożonym (...) w T. zeznaniu podatkowym (...) za 2012 r. przez podanie danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym poprzez zaniżenie przychodu z pozarolniczej działalności gospodarczej o kwotę 368.008,00 zł przez co uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych w kwocie 106.020,78 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 w zw. z § 1 kks.

orzeka

I/ oskarżonego **A. G. (I)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 83 § 1 kks i za to w myśl art. 83 § 1 kks w zw. z art. 23§1 i 3kks wymierza mu karę grzywny w wysokości 20 (dwadziestu) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka jest równoważna kwocie 70 (siedemdziesięciu) złotych;

II/ oskarżonego **A. G. (I)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 56§ 1 kks w zw. z art. 6§2kks i za to w myśl art. 56 § 1 kks w zw. z art. 23§1 i 3kks wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) stawek dziennych przyjmując ,iż jedna stawka jest równoważna kwocie 70 (siedemdziesiąt) złotych;

III/ oskarżonego **A. G. (I)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie III aktu oskarżenia stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 56§ 1 i 2 kks i za to w myśl art. 56 § 2 kks w zw. z art. 23§1 i 3kks wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka jest równoważna kwocie 70 (siedemdziesiąt) złotych;

IV/ na podstawie art. 39§1kks w miejsce kar jednostkowych orzeczonych w punktach I,II i III wyroku orzeka karę łączną grzywny w wysokości 600 (sześćset) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka jest równoważna kwocie 70 (siedemdziesiąt) złotych;

V/ zwalnia oskarżonego z kosztów sądowych, wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa;

VI/ zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. S. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych powiększona o należną stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sygn. akt IIK 1052/16

UZASADNIENIE

A. G. (1) prowadził działalność gospodarczą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) w T. przy ul. (...). Jako podatnik podatku od towarów i usług zarejestrował się od 13 marca 2012r. Dla celów rozliczenia podatku od towarów i usług złożone zostały deklaracje (...)za okres marca do października 2012r. oraz od listopada 2012r. do marca 2014r. Ponadto za I i II kwartał 2013r. złożył informacje podsumowujące o dokonanych transakcjach wewnątrzspółnotowych (...).

W okresie od marca 2014r. A. G. zaprzestał składania deklaracji (...), w związku z tym z dniem 8.11.2014r. został wykreślony z rejestru podatników od towarów i usług oraz rejestru podatników (...).

W dniu 4 marca 2014r. (...) w C. wystąpił do (...) w T. o przeprowadzenie kontroli w zakresie weryfikacji prawidłowości i rzetelności transakcji zawartych w roku 2012r. z firmą (...) K. (...), (...)-(...) B.. (...)w T. przystąpił do przeprowadzenia kontroli podatkowej, w wyniku której stwierdzono, iż A. G. podawał nieprawdę w złożonych (...) w T. deklaracjach (...) za miesiące: czerwiec 2012 r., od sierpnia do października 2012 r., oraz marzec, maj, czerwiec, lipiec i listopad 2013 przez podanie danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym poprzez:

4) zawyżenie w deklaracji (...) za czerwiec 2012 r. nabycia towarów i usług o kwotę 361.787,00 zł oraz zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu skarbowego o kwotę 75.153,00 zł,

5) zawyżenie w deklaracji (...)za sierpień 2012 r. nabycia towarów i usług o kwotę 343.680,00 zł oraz zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu skarbowego o kwotę 87.104,00 zł,

6) zawyżenie w deklaracji (...) za wrzesień 2012 r. nabycia towarów i usług o kwotę 375.280,00 zł oraz zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu skarbowego o kwotę 86.314,00 zł,

10) zawyżenie w deklaracji (...) za październik 2012 r. nabycia towarów i usług o kwotę 12.200,00 zł, zaniżenie dostawy towarów i świadczenia usług o kwotę 368.008,00 zł oraz zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu skarbowego o kwotę 87.400,00 zł,

11) zaniżenie w deklaracji (...) za marzec 2013 r. dostawy towarów i świadczenia usług o kwotę 236.302,00 zł oraz zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu skarbowego o kwotę 54.349,00 zł,

12) zawyżenie w deklaracji (...) za maj 2013 r. nabycia towarów i usług o kwotę 183.943,00 zł, zaniżenie dostawy towarów i świadczenia usług o kwotę 371.681,00 zł oraz zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu skarbowego o kwotę 85.487,00 zł,

13) zawyżenie w deklaracji (...) za czerwiec 2013 r. nabycia towarów i usług o kwotę 173.449,00 zł, zaniżenie dostawy towarów i świadczenia usług o kwotę 541.334,00 zł oraz zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu skarbowego o kwotę 124.507,00 zł,

14) zaniżenie w deklaracji (...) za lipiec 2013 r. dostawy towarów i świadczenia usług o kwotę 196.627,00 zł oraz zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu skarbowego o kwotę 45.224,00 zł,

15) zawyżenie w deklaracji (...) za listopad 2013 r. nabycia towarów i usług o kwotę 15.780,00 zł oraz zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu skarbowego o kwotę 3.623,00 zł,

przez co uszczuplił podatek od towarów w łącznej kwocie 649.161,00

Decyzją(...) w T. nr (...) z 30 czerwca 2015r. określono zobowiązania podatkowe w podatku (...) za czerwiec 2012r. – 75153,00 zł, sierpień 2012r. w wysokości 87400,00zł, wrzesień- 86634,00 zł, październik 2012r. – 87400,00 zł, marzec 2013r.- 54349,00zł, maj 2013r.-85487,00 zł, czerwiec 2013r.-124507,00 zł, lipiec -45224zł oraz listopad 2013r. -3623,00 zł.

Ponadto stwierdzono, że A. G. w zeznaniu podatkowym (...)za 2012 r. podał dane niezgodne ze stanem rzeczywistym poprzez zaniżenie przychodu z pozarolniczej działalności gospodarczej o kwotę 368.008,00 zł przez co uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych w kwocie 106.020,78 zł.

Decyzją (...) w T.(...) określono zobowiązanie podatkowe w podatku od osób fizycznych za 2012r. w kwocie 106.021,00 zł.

Pracownicy D. (...)wystosowali do A. G. wezwania do dokonania korekty zeznania podatkowego (...)za 2012r. , doręczone mu w dniach 12.09.2013 r., 15.10.2013 r., 15.11.2013 r., i 10 grudnia 2013 r. Mimo, iż A. G. osobiście odbierał wezwania, nie złożył korekty zeznania podatkowego(...) za 2012 r. oraz nie wyjaśnił różnic między danymi wykazanymi w złożonych informacjach podsumowujących(...) za I i II kwartał 2013 r. a danymi wykazanymi przez kontrahentów z (...), zaś na wezwania pracowników (...)doręczonych mu w dniach 08.05.2014 r., 20.05.2014 r., 30.05.2014 r. i 05.06.2014 r. nie okazał żądanej dokumentacji związanej z prowadzoną działalnością gospodarczą.

/ dowody: wezwania –k. 7, 9, 11, 144, ;

Potwierdzenia odbioru –k. 8, 10, 12-14, 24-26v.,145, 148., 152v.;

wyciąg z (...)k. 48;

zawiadomienia o stwierdzeniu naruszenia prawa podatkowego-k. 23, 87-87v., 119;

-decyzje (...) w T. z 30.06.2015r.-k. 89-101, 121-125

-Protokół kontroli podatkowej-k. 102-118/

A. G. (1) był uprzednio wielokrotnie karany sądownie .

/dowód: dane o karalności - k.84-84v.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał za wiarygodne zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów , albowiem zostały sporządzone przez właściwe organy w przepisanej formie, nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron oraz nie wzbudziły wątpliwości sądu.

W realiach przedmiotowej sprawy z uwagi na specyfikę postępowania w stosunku do osób nieobecnych nie sposób było dokonać szczegółowych ustaleń w zakresie odnoszącym się do motywacji oskarżonego bądź jego aktualnej sytuacji materialnej.

Zdaniem sądu zgromadzony materiał dowodowy dawał jednak podstawy do przyjęcia, iż oskarżony swym działaniem dopuścił się popełnienia przestępstw skarbowych z art. 56§1kks w zw. z art. 6§kk, z art. 56§2kk i art. 83§1kks.

W tym miejscu należy wskazać, iż przepis art. 56 k.k.s. wyznacza podstawowy obszar kryminalizacji w sferze oszukańczych zabiegów związanych z określonymi regulacjami podatkowymi, obejmując zachowania polegające na podaniu nieprawdy lub zatajeniu prawdy i narażeniu w ten sposób na uszczuplenie podatku, a tym samym wszystkie te sytuacje, w których w wyniku określonego zachowania dochodzi do powstania ryzyka niezasadnego pomniejszenia wysokości zobowiązania podatkowego, a tym samym pomniejszenia ekspektatywy Skarbu Państwa lub innego uprawnionego podmiotu wynikającej z prawidłowo ukształtowanego stosunku podatkowo prawnego. Zakres kryminalizacji wynikający z art. 56 k.k.s. obejmuje zatem wszystkie te przypadki, w których dochodzi do nieprawidłowego, tj. określonego na niższym niż wynika to z przepisów prawa podatkowego poziomie, ustalenia wysokości należnego zobowiązania podatkowego. Istota konstrukcji zawartej w art. 56 k.k.s. sprowadza się do kryminalizacji przypadków niezasadnego obniżenia wysokości zobowiązania podatkowego. Konsekwencją zachowania realizującego znamiona określone w art. 56 k.k.s. jest uszczuplenie spodziewanego dochodu uprawnionego podmiotu wynikającego z ekspektatywy związanej z prawidłowym ustaleniem wysokości zobowiązania podatkowego.

Konstrukcja przestępstwa oszustwa podatkowego, charakteryzując czynność sprawczą jako "narażenie podatku na uszczuplenie", precyzuje zarazem sposoby wywołania ustawowo stypizowanego stanu rzeczy (skutku). Przy czym ustawodawca wykorzystał w omawianym przepisie jednostopniowy sposób precyzowania relewantnych sposobów wywoływania stanu narażenia podatku na uszczuplenie. Powyżej zaznaczono już, że w konstrukcji art. 56 k.k.s. pominięto charakterystyczne dla oszustwa ogólne znamię modelu ujęte jako "wprowadzenie w błąd", co sprawia, że oszustwo podatkowe z art. 56 k.k.s. zalicza się do kategorii oszustw sensu largo (por. P. Kardas, G. Łabuda, Kryminalizacja oszustwa podatkowego..., s. 60 i n.). Jednocześnie, konkretyzując relewantne sposoby "narażenia podatku na uszczuplenie", ustawodawca wprowadził do treści art. 56 k.k.s. dwa szczegółowe znamiona modalne, przesądzając, że narażenie podatku na uszczuplenie możliwe jest jedynie przez: a) podanie w deklaracji lub oświadczeniu nieprawdy; b) zatajenie w deklaracji lub oświadczeniu prawdy; c) niedopełnienie obowiązku zawiadomienia o zmianie danych objętych deklaracją lub oświadczeniem. Przepis art. 56 § 1 k.k.s. wymienia taksatywnie sposoby narażenia na uszczuplenie podatku. Wszelkie inne sposoby wywołania skutku w postaci narażenia podatku na uszczuplenie pozostają poza zakresem kryminalizacji z art. 56 § 1 k.k.s.

Trzeba zaznaczyć, że mimo braku wyraźnego wskazania w treści znamion art. 56 k.k.s. na "wprowadzenie w błąd" jako element modalny określający sposób narażenia na uszczuplenie, w orzecznictwie wskazuje się, iż "przestępstwo z art. 94 § 1 ustawy karnej skarbowej (obecnie opisane w art. 56 kodeksu karnego skarbowego) stanowiło oszustwo w postępowaniu podatkowym, polegające m.in. na podaniu w tym postępowaniu niezgodnych z rzeczywistością danych, mogących mieć wpływ na ustalenie zobowiązania podatkowego. Do istoty tak opisanego działania należy umyślne wprowadzenie w błąd organu podatkowego co do rzeczywistego stanu rzeczy, istotnego z punktu widzenia prawidłowego ustalenia wysokości należnego Skarbowi Państwa podatku" (wyrok SN z dnia 2 grudnia 2002 r., IV KKN 559/99, LEX nr 75491).

Określone w art. 56 § 1-3 k.k.s. typy oszustwa podatkowego mają charakter umyślny. Trafnie przeto wskazuje się w orzecznictwie, że "przestępstwo z art. 56 k.k.s. można popełnić jedynie umyślnie (art. 4 § 1 i 2 k.k.s.)" (postanowienie SN z dnia 23 lutego 2006 r., III KK 267/05, LEX nr 180799; uzasadnienie wyroku TK z dnia 12 września 2005 r., SK 13/05, OTK-A 2005, nr 8, poz. 91). Na gruncie art. 56 § 1-3 k.k.s. zachowuje aktualność stanowisko Sądu Najwyższego przedstawione w odniesieniu do art. 94 u.k.s. z 1971 r., zgodnie z którym przestępstwo oszustwa podatkowego polega na podaniu w postępowaniu podatkowym nieprawdy lub zatajeniu prawdy co do okoliczności mogących mieć wpływ na ustalenie zobowiązania podatkowego, zaś do jego istoty należy umyślne wprowadzenie w błąd organu podatkowego co do rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 2 grudnia 2002 r., IV KKN 559/99, LEX nr 75491).

Z uwagi na konstrukcję znamion strony przedmiotowej typów przewidzianych w art. 56 § 1-3 k.k.s., w tym w szczególności brak znamienia intencjonalnego przesądzającego stosunek woli sprawcy do realizowanego przez

niego zachowania, przyjęć należy, że oszustwo skarbowe można popełnić, działając w obu odmianach umyślności, a więc zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i zamiarem wynikowym (por. art. 4 § 2 k.k.s. oraz uwagi do tego przepisu). Znamię "zataja prawdę" nie zawiera elementów subiektywnych, stąd też podzielić należy stanowisko, wedle którego "podawanie nieprawdy obejmuje taką sytuację, w której sprawca świadomie przedstawia organowi podatkowemu dane, które - w jego przekonaniu - są niezgodne z rzeczywistością, tj. ze stanem faktycznym" (R. Kubacki, A. Bartosiewicz, Kodeks karny skarbowy..., s. 317). Stąd też zasadnicze znaczenie w zakresie ograniczenia kryminalizacji zachowań polegających na podaniu nieprawdy, zatajeniu prawdy lub niedopełnieniu obowiązku zawiadomienia o zmianie danych objętych deklaracją lub oświadczeniem i narażeniu w ten sposób podatku na uszczuplenie mają komponenty strony podmiotowej. Trafnie wskazuje Trybunał Konstytucyjny, że na podstawie art. 56 § 1-3 k.k.s. podlega odpowiedzialności nie tyle sama nierzetelność deklaracji lub oświadczenia, co umyślne działanie lub zaniechanie podatnika w tym zakresie (uzasadnienie wyroku TK z dnia 12 września 2005 r., SK 13/05, OTK-A 2005, nr 8, poz. 91). W przywołanym powyżej orzeczeniu TK sprecyzował, że na pojęcie nierzetelności informacji zawartych w deklaracji lub oświadczeniu składają się zarówno zgodność przedstawionych danych z rzeczywistością, jak i prawidłowość ich oceny w perspektywie prawa podatkowego. W obu sferach ryzyko podania nieprawdy lub zatajenia prawdy obciąża podatnika. Jednak z uwagi na skomplikowany system prawa podatkowego oraz możliwość popełnienia pomyłki kryminalizacja obejmuje jedynie zachowania umyślne, których istotą jest to, że podatnik, podając nieprawdę lub zatajając prawdę, ma świadomość niezgodności przedstawianych przez siebie danych z rzeczywistością lub nieprawidłowości ich prawnopodatkowej kwalifikacji.

Dla przypisania strony podmiotowej oszustwa podatkowego konieczne jest stwierdzenie, że sprawca obejmował świadomością i wolą (w postaci chęci lub co najmniej godzenia się) wszystkie elementy strony przedmiotowej tego typu czynu zabronionego. Sprawca musi być zatem świadomy, że swoim zachowaniem podaje nieprawdę lub zataja prawdę, że czyni to, kształtując w określony sposób treść deklaracji lub oświadczenia, że w ten sposób przedstawia błędnie okoliczności istotne z punktu widzenia podstawy lub wysokości zobowiązania podatkowego oraz że naraża w ten sposób podatek na uszczuplenie (por. P. Kardas, G. Łabuda, Kryminalizacja oszustwa podatkowego..., s. 84-85).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpatrywanej sprawy wskazać należy, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego zdaniem sądu oskarżony swym zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstw skarbowych z art. 56§1 kks w zw. z art. 6§2kks oraz z art. 56§2kks. Na celowość działania oskarżonego wskazują w szczególności rozbieżności pomiędzy deklaracjami (...)wykazującymi nabycie od kontrahentów z(...)towarów, podczas gdy transakcje te nie zostały wykazane przez w/w podmioty, jak również nie uwzględnienie w deklaracji podsumowującej (...) za II kwartał 2013r. nabycia od kontrahenta z (...), mimo iż w/w podmiot wykazał dostawy wewnątrzspółnotowe na rzecz firmy A. G.. Symptomatycznym jest fakt, iż oskarżony miał świadomość, że jest prowadzone postępowanie w toku, którego zakwestionowane zostały przedłożone przez niego deklaracje, mimo to nie przedłożył żadnych faktur potwierdzających dokonanie nabyć mających związek ze sprzedażą opodatkowaną, ani żądanych wyciągów z konta potwierdzających kwestionowane transakcje, jak również nie zgłosił żadnych zastrzeżeń odnośnie ustaleń poczynionych przez organ skarbowy. Powyższe pośrednio potwierdza, iż stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości były wynikiem celowego działania oskarżonego.

W ocenie sądu w świetle zgromadzonego materiału dowodowego niewątpliwym również był fakt popełnienia przez oskarżonego przestępstwa skarbowego stypizowanego w art. 83. § 1kks. We wskazanym powyżej przepisie zakresem penalizacji objęte zostały zachowania polegające na udaremnianiu, utrudnianiu wykonania czynności służbowej osobie uprawnionej do przeprowadzenia czynności sprawdzających, kontroli podatkowej, kontroli skarbowej lub czynności kontrolnych w zakresie szczególnego nadzoru podatkowego. W szczególności odpowiedzialności podlega podatnik, który wbrew żądaniu tej osoby nie okazuje księgi lub innego dokumentu dotyczącego prowadzonej działalności gospodarczej lub księgę lub inny dokument niszczy, uszkadza, czyni bezużytecznymi, ukrywa lub usuwa.

W piśmiennictwie wskazuje się, iż utrudnianie lub udaremnianie odnosi się do każdej czynności służbowej podmiotu uprawnionego do dokonywania czynności sprawdzających lub kontrolnych i jedynie przykładowo wskazano, że może to nastąpić przez:

a) odmowę okazania księgi (pojęcie księgi - zob. art. 53 § 21) lub innego dokumentu dotyczącego prowadzonej działalności (np. określonej faktury, rachunku czy wymaganego zezwolenia) oraz

b) zniszczenie, uszkodzenie, ukrycie, usunięcie lub uczynienie księgi lub innego dokumentu bezużytecznymi.

Utrudnienie to każde zachowanie, które godzi w sprawny, normalny tok czynności kontrolnych, udaremnianie to czynienie kontroli (określonej jej czynności), przynajmniej w danym momencie, niemożliwą. Utrudnienie czy udaremnienie może więc polegać też np. na uniemożliwieniu dostępu do określonego pomieszczenia lub urządzenia czy dokonania niezbędnego nagrania filmowego lub dźwiękowego, lub niewykonania innego żądania kontrolującego, które zgodnie z przepisami o danej kontroli może on wysunąć wobec podmiotu kontrolowanego.

Odpowiedzialność z art. 83 kks ponosi każdy, kto zachowuje się w sposób opisany w przepisie, nie musi to być sam podatnik czy płatnik, np. pracownik kontrolowanego podmiotu. Ma to być jednak jego zachowanie, a nie efekt np. siły wyższej czy innego zdarzenia losowego (np. zniszczenie czy też uczynienie bezużyteczną księgi w wyniku powodzi, włamania lub pożaru albo niepojawienie się właściciela kontrolowanego podmiotu, uniemożliwiający dostęp do pomieszczeń, gdy wynikało np. z nagłego wypadku). Nie stanowi odmowy okazania księgi niemożność jej okazania przez obecnego pracownika, np. z braku kluczy do pomieszczenia czy przedmiotu, w którym się ona znajduje, i nieobecność posiadającego je właściciela kontrolowanego nagle podmiotu (możliwość takiej kontroli przewiduje art. 284a § 1 o.p.); będzie natomiast utrudnieniem niezjawienie się tego właściciela bez usprawiedliwiającego powodu lub niepozostawienie przezeń innemu pracownikowi (jeśli taki jest) kluczy do pomieszczeń przy planowanej i zapowiedzianej kontroli.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego niewątpliwym jest, iż A. G. dopuścił się opisanego powyżej przestępstwa skarbowego. Oskarżony bowiem osobiście odbierał wezwania, mimo to nie wyjaśnił różnic między danymi wykazanymi w złożonych informacjach podsumowujących (...) za I i II kwartał 2013 r. a danymi wykazanymi przez kontrahentów z (...) zaś na wezwania pracowników (...) doręczonych mu w dniach 08.05.2014 r., 20.05.2014 r., 30.05.2014 r. i 05.06.2014 r. nie okazał żądanej dokumentacji związanej z prowadzoną działalnością gospodarczą, co niewątpliwie rzutowało na prawidłowy przebieg postępowania kontrolnego, gdyż udaremniało przeprowadzenie czynności służbowych przez pracowników (...) w T..

Przy wymiarze kary za czyn z art. 83§1kks sąd wziął pod uwagę uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, jak również wysoki stopień zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu, determinowanych w głównej mierze długotrwałością inkryminowanego działania i na podstawie art. 83§1kks w zw. z art. 23 §1 i 3kks wymierzył mu karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka jest równoważna kwocie 70 złotych.

Za czyn z art. 56§1kks w zw. z art. 6§2kk sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 500 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka jest równoważna kwocie 70 zł. Przy wymiarze kary sąd miał na względzie uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, jak również wysoki stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynów, determinowanych wielokrotnością inkryminowanych zachowań oraz w głównej mierze wysokością i rodzajem uszczuplonych należności publicznoprawnych, jak również rodzajem przedsięwziętych przez oskarżonego oszukańczych działań.

Również przy wymiarze kary za czyn z art. 56§2kks sąd poczytał jako okoliczności obciążające fakt, iż oskarżony był wcześniej, wielokrotnie karany sądownie, za przestępstwa skierowane przeciwko różnym dobrom prawnym, jak również rodzaj i wysokość uszczuplonej należności publicznoprawnej. W ocenie sądu kara grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 70 zł jest adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu.

Na podstawie art. 39§1kks w miejsce kar jednostkowych są orzekł karę łączną grzywny w wysokości 600 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka jest równoważna kwocie 70 zł.

Zgodnie z dyspozycją art. 39§1kks sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa skarbowe do ich sumy, nie przekraczając jednak 1080 stawek dziennych grzywny, 2 lat

ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności . Sąd może wymierzyć karę łączną stosując zasadę pełnej absorpcji jak i zasadę pełnej kumulacji biorąc dodatkowo pod uwagę „czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto(...) czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków(m.in. zachowanie się skazanego po wydaniu poszczególnych wyroków jednostkowych), przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej [Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 września 2006 r. sygn. akt II AKa 244/06]. Związek przedmiotowy zbiegających się realnie przestępstw ocenia się według tożsamości lub podobieństwa dóbr naruszonych poszczególnymi z nich oraz zwartości czasowej i miejscowej ich popełnienia. Związek podmiotowy rozumie się natomiast jako podobieństwo rodzaju winy i zamiarów. (wyrok SA w Krakowie z 14.03.2007r., II Aka 44/07, KZS 2007/4/27).

W realiach przedmiotowej sprawy zachodziła tożsamość zarówno podmiotowa, przedmiotowa, część z czynów została popełniona również w zbliżonym okresie, co w ocenie sądu przemawiało za zastosowaniem zasady częściowej absorpcji.

Sąd uznał więc, że orzeczona kara jest adekwatna do zarzucanych oskarżonemu czynów i będzie miała na niego wychowawczy wpływ, będzie mu bowiem uświadamiać konieczność przestrzegania norm prawnych oraz nieopłacalność działań niezgodnych z prawem. Sąd zwrócił uwagę też, by orzeczona kara nie przekraczała swą dolegliwością stopnia zawinienia sprawcy. Kara orzeczona wobec oskarżonego czyni również zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełni swe zadania w zakresie prewencji generalnej, polegającej na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa, a także wyraża brak społecznego przyzwolenia na ignorowanie obowiązków wynikających z ustaw podatkowych.

Na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 624§1 kpk zwolniono oskarżonego z kosztów sądowych, wydatkami postępowania obciążając Skarb Państwa, albowiem z uwagi na nieobecność oskarżonego w toku całego postępowania nie zdołano ustalić jego aktualnej sytuacji materialnej. Biorąc zaś pod uwagę wysokość orzeczonej kary grzywny sąd doszedł do przekonania, iż względy słuszności przemawiały za zwolnieniem oskarżonego z kosztów sądowych.

O kosztach obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu orzeczono na podstawie §4 ust. 1-3 i § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015r. poz. 1801) zasądając od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. S. kwotę 420 (jeden tysiąc osiemdziesiąt) złotych powiększoną o należną stawkę podatku (...).Zasądając w/w należności uwzględniono charakter sprawy oraz nakład pracy adwokata. Aczkolwiek obrońca została wyznaczona na etapie postępowania przygotowawczego, jednakże w tej fazie postępowania nie podjęła żadnych czynności, w związku z tym zasadnym było przyznanie jej kosztów wyłącznie za udział w postępowaniu przed sądem.